

”Osattoman usko” (Matt. 15: 21-28)

Jeesus-liikkeen ulkopuolinen nainen tunkee lähelle. Sinnikkäästi, niin sanotusti läpi harmaan kiven. Vastuksesta välittämättä.

Itse saattaisin mielelläni toivoa, että tie Jeesuksen luo saataisiin mahdollisimman tasaiseksi. Miten voisi tulla mukaan Jeesuksen yhteyteen helposti ja vaivatta? Tänään se tuntuu kuitenkin aivan joltain muulta. Kynnys tulla sisään, lähestyä Jeesusta, kuulostaa korkealta, ehkä jopa toivottoman korkealta. Missä ovat nyt ne Jeesuksen lempeät lauseet: ”Antakaa lasten olla, älkää estäkö heitä tulemasta [minun luokseni].” (Matt. 19: 14) tai ”Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen. [...] Autuaita puhdassydämiset: he saavat nähdä Jumalan. Autuaita rauhantekijät: he saavat Jumalan lapsen nimen”? (Matt. 5: 4, 8-9)

Viime kuukausina, ja päivinä, juurikin monet lapset ja nuoret ovat osoittaneet sinnikkäästä halua päästä vaikuttamaan maailman asioihin, erityisesti estämään ilmastonmuutosta. Lapset ja nuoret eivät ole halunneet jäädä ulkopuoliseksi, sivustaseuraajiksi asioissa, joista he tietävät, että ne tulevat vaikuttamaan ratkaisevasti heidän elämäänsä tulevaisuudessa. Toissa päivänä, perjantaina monet koululaiset Suomessakin osallistuivat maailmanlaajuiseen koululakkoon ja ilmastomielenosoitukseen. Ruotsalaisen 16-vuotiaan ilmastoaktivistin, Greta Thunbergin kasvot ja mielenosoituskyttilit ovat painuneet viime aikoina monien mieleen. Samalla ne ovat rohkaisseet monia muitakin tarttumaan toimeen. Jos yksi vähäinen tyttö vailla mitään sidoksia suuriin puoluekoneistoihin ja järjestöihin pystyy rauhanomaisesti muuttamaan maailmaa, niin miksi en minäkin.

Niin, miksi en minäkin? Mikä minut saa tuntemaan itseni voimattomaksi ja ulkopuoliseksi, hiekanjyväseksi erämaassa, sellaiseksi, jolla on aivan liian suuri vuori kiivettävänä, sellaiseksi, jonka on turha edes yrittää? Minut masennetaan esimerkiksi seuraavilla selityksillä: ”Emmekö ole jo valmiiksi päästöjen ehkäisyssä maailman kärkeä. Eikä sitä paitsi suomalaisten teoilla mitään vaikuteta. Pohjoiset olosuhteemme ovat haastavat. Nuoret intoilevat, koska heillä ei ole vähäisen elämäkokemuksensa tähden käsitystä kokonaisuudesta.” Koululaisilta suljetaan vaikuttamisen mahdollisuudet vaikkapa tähän tapaan: ”Kaikilla oppilailta on perjantaina koe, joten on erittäin toivottavaa, että kaikki tulevat paikalle.” ”Tapahtuma ei kuulu lukuvuoden toimintasuunnitelmaan 2018–2019 eikä siten ole koulun toimintaa.”

Niinkö on, että vuosi takaperin valmiiksi laadittuihin suunnitelmiin sopeutuminen on ainoa vaihtoehto elää ja vaikuttaa? Se, että pitää olla riittävän fiksu, jotta tajuaa mistään mitään ja että siksi tulee kulkea sokeasti muiden mukana eteenpäin niin kuin aina ennenkin?

Sikäli kun kristitty seuraa apostoli Paavalin opetusta, pelkkä matalankynnyksen hyvän elämän eläminen ja jatkuvat kompromissit eivät kuitenkaan riitä. Ainakaan Paavalin opetuksen mukaan eläneet kristityt eivät tehneet tärkeissä asioissa kompromisseja. Paavalin mukaan on pyrittävä yhä parempaan. Jumalan tahto hänen mukaansa on, että me pyhitymme, emme tee syntiä.

Epäilemättä elämässä on aina ollut ja tulee olemaan monenlaisia vastuksia. Opimme tekemään kompromisseja. Monissa liemissä keitettyinä nahkamme paksuuntuu. Opimme olemaan realistisia. Kellä tahansa, myös kristityllä, on silloin vaara turtua, menettää toivonsa parempaan kun rakkauden teot törmäävät itsekkyyteen, rahan valtaan, silmittömään väkivaltaan ja muihin ihmisten asettamiin esteisiin.

Kristityn näkökulmasta kauhistuttavaa on jo se, että ihmiset vastustavat toisiaan, asettavat esteitä toisilleen, korottavat kynnystä ja estävät oikeudenmukaisen elämän. Tätäkin kauhistuttavampaa on se, että myös Jumala voi näyttäytyä meille kynnyksiä korottavana vastustajana, ellei jopa vastenmielisenä vihollisena.

Kanaanilainen nainen kohtaa vaikennevan Jeesuksen. Häden huudot kaikuivat kuuroille korville. Sitten kun hänen huutoonsa lopulta jotenkin reagoidaan, Jeesus vain kääntää hänelle selkänsä. ”En ole häntä varten”, Jeesus sanoo. Kun avunpyynnöt kuitenkin yhä vain jatkuvat, Jeesus näyttäytyy nyt melkeinpä viholliselta: ”Ei leipä kaltaisillesi koiranpenikoille ole tarkoitettu!” Voiko Jeesus kynnystä enää korkeammaksi laittaa? Miksi meidän täytyy kuunnella ja julistaa tällaista Kristusta? Vähemmästäkin ihmiset luovuttavat.

Mutta nainen ei luovuta. Hän uskoo – kaikesta huolimatta. *Uskollaan* hän menee läpi harmaan kiven, saa kaipaamansa murusen ja sen mukana kaiken.

Jeesus näkee *uskon*. Hän *ei* sano: ”Hienoa, kun yrität sinnikkäästi, mahtavaa kun olet nokkela ja voimakastahtoinen!” Sen sijaan hän sanoo, että sinulla on suuri usko. Usko siihen, että lopulta ainoastaan Jumala voi muuttaa kaiken ja että usko voi tätä rakkautta viedä eteenpäin myös tähän elämään.

Usko katsoo sen läpi, missä olen rikkonut velvollisuuteni, missä olen tehnyt väärin ajatuksin tai sanoin, teoin ja laiminlyönnein. Usko näkee mahdollisuuden muualla kuin pelkissä omissa taidoissani ja voimissani. Usko näkee Jeesuksessa uuden mahdollisuuden epäonnistumistenkin jälkeen. Se näkee Jumalan silloinkin, kun häntä ei voi nähdä, kun tunnen olevani ulkopuolinen, kaukana kaikesta.

Virsi 976 *Kyyneliin kastuu, köyhien maa*